

Sygn. akt: V Ca 918/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Adam Simoni

Protokolant: asyst. sędz. Ewelina Wajda

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2018 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Uniwersytetu Medycznego w W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt: XI C 857/16

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego J. K. na rzecz powoda (...)Uniwersytetu Medycznego w W. kwotę 450,00 zł (słownie: czterysta pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Adam Simoni

Sygn. akt: V Ca 918/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 kwietnia 2018 r.

(na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c.)

Wyrokiem z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt: XI C 857/16, Sąd Rejonowy w Rzeszowie w pkt I zasądził od pozwanego J. K. na rzecz powoda (...)Uniwersytetu Medycznego w W. kwotę 4.770,00 zł (słownie: cztery tysiące siedemset siedemdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami od kwot: - 2.650,00 zł od dnia 31 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty,- 2.120,00 zł od dnia 31 maja 2013 r. do dnia zapłaty, w pkt II wyrokowi w pkt I co do kwoty 500,00 zł (słownie: pięćset złotych) nadał rygor natychmiastowej wykonalności oraz w pkt III zasądził od pozwanego J. K. na rzecz powoda (...)Uniwersytetu Medycznego w W. kwotę 717 zł (słownie: siedemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów postępowania.

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o ustalenia faktyczne i dokonane w oparciu o te ustalenia rozważania prawne wskazane w uzasadnieniu zalegającym na k. 266-276 akt sprawy.

Apelację od w/w wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w pkt I w części co do kwot 4.270 zł, ponad przyznane przez powoda 500 zł, oraz rozstrzygnięcie o kosztach określone w pkt III orzeczenia w całości. Skarżący zarzucił:

1. Rażąco naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

- art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym w zw. art. 1 ust. 104 i 105 ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że powód miał prawo żądać od pozwanego opłaty za studia w wysokości ponad uznaną przez pozwanego kwotę na podstawie łączącej strony umowy, mimo braku określenia w w/w umowie sprecyzowanych warunków odpłatności za studia,

2. Rażąco naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na jego treść, a to:

- art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i w rezultacie dowolne przyjęcie, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż powód miał prawo żądać od pozwanego opłaty za studia, mimo iż w żaden sposób nie przedstawił stosownych dowodów ani faktów, które wskazywałyby na zasadność dochodzonej przez niego kwoty za okres do momentu skreślenia pozwanego z listy doktorantów,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na błędnym przyjęciu, iż roszczenie powoda w stosunku do pozwanego jest zasadne, podczas gdy powód nie wykazał w żaden sposób zasadności roszczenia co do jego wysokości.

W związku z powyższym, skarżący wniósł o zmianę orzeczenia sądu pierwszej instancji poprzez modyfikację pkt 1 wyroku oraz oddalenie powództwa ponad przyznane przez powoda 500 zł oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm prawem przepisanych, w tym taryfowych kosztów zastępstwa adwokackiego ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy – stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie wyroku ograniczył do wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia z przytoczeniem przepisów prawa.

W ocenie Sądu Okręgowego podniesione w złożonym przez pozwanego środka zaskarżenia zarzuty należy uznać za chybione, albowiem próbując podważyć trafność dokonanej przez Sąd I instancji gruntownej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak i poprawność poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych i celność dokonanych rozważań, skarżący w istocie nie zdołał wykazać konkretnych uchybień Sądu I instancji. Bezspornym pozostawało, że pozwany w dniu 19 listopada 2012 r. zawarł z (...) Uniwersytetem Medycznym umowę, która stosownie do art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym określała warunki odpłatności za studia oraz inne zobowiązania stron tej umowy z tytułu studiów, w których udział zgłosił pozwany. Nie budziło wątpliwości Sądu Odwoławczego, iż pozwany zawarł nie umowę o naukę ale umowę o warunkach odpłatności za studia i inne usługi edukacyjne. Umowa określona w przepisie art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym nie jest umową o świadczenie usług. Umowa ta ma określać warunki odpłatności za studia i inne usługi edukacyjne, nie zaś warunki świadczenia takich usług. To, że bez wątpienia umowa taka ma charakter cywilnoprawny nie oznacza, że można ją zakwalifikować jako kontrakt dotyczący świadczenia usług, skoro istotę umowy stron określa norma art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym. W świetle powyższego słusznie wskazał Sąd Rejonowy, że pozwany w chwili zawierania umowy miał świadomość w jakiej formie i w jakim systemie decyduje się studiować a wolę podjęcia takiej formy kształcenia potwierdził zawierając umowę, zaś powód

zapewnił pozwanemu zajęcia z wykładowcami a także czas zaliczenia. Dlatego też powodowi co do zasady przysługuje zapłata niezależnie od tego, czy pozwany skorzystał z danych mu możliwości edukacyjnych oraz czy zaliczył wszystkie przedmioty.

Wbrew zarzutom apelującego, Sąd pierwszej instancji zgodnie z przepisem art. 233 k.p.c. przeprowadził postępowanie dowodowe wszechstronnie i z poszanowaniem reguły swobodnej oceny dowodów, z powołaniem również na zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, rozważył cały materiał dowodowy i wyciągnął prawidłowe wnioski. Podnieść należy, że aby zasadny był zarzut naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 233 k.p.c. nie wystarczy wyłącznie przedstawienie odmiennej interpretacji strony co do dowodów zebranych w sprawie, a koniecznym jest jednocześnie wykazanie – czego nie uczynił apelujący - iż ocena przyjęta przez Sąd Rejonowy za podstawę rozstrzygnięcia, przekracza granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa. Jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Brak logiki we wnioskowaniu na podstawie zebranych dowodów lub wykroczenie we wnioskowaniu poza te granice albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, daje podstawę do przyjęcia, że przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r. sygn. akt II CKN 817/00). W okolicznościach przedmiotowej sprawy pozwany, w ramach zarzutów apelacji, przeciwstawia ustaleniom poczynionym przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy, z uwzględnieniem zasad orzekania, własne twierdzenia, które stanowią jedynie polemikę ze słusznie i właściwie przeprowadzoną oceną dowodów w sprawie, dokonanych w oparciu o nie ustaleń i przyjętą ich prawną oceną.

Wskazać również należy, że z uwagi na wynik postępowania prawidłowe było także rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, zawarte w pkt II zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w pkt I oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną stosownie do dyspozycji art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego, Sąd Okręgowy orzekł w pkt II wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2016.1667).

SSO Adam Simoni